

*Радвайте се винаги в Господа,
и пак ще кажа: радвайте се.*

ПРОПОВЕД

СВ. ПЪРВОВЪРХОВНИ АПОСТОЛИ ПЕТЪР И ПАВЕЛ

Ваше Преосвещенство, боголюбиви отци, досточтимии сестри, възлюбени в Господа братя и сестри,

Любовта на нашия Господ Исус Христос, която е навсякъде и всичко изпълва, тази Негова любов пълна с благодат и истина, с благост, която е дълготърпелива, която всичко и всички нас претърпява, тази Негова любов ни е събрала в този храм Господен, за да се намерим в радостта на Неговите първовърховни апостоли Петър и Павел. За да се намерим в радостта на тези човеци, които някога бяха неук рибар и ревностен в своята начетеност гонител на християните; бяха толкова уверени, толкова убедени в някаква своя истина, че всяка друга те преследваха, пред всяка друга човешкият им взор тъмнееше и нямаха в душите си радостта, която може да изпита само имащият Бога в себе си; бяха човеци, каквито днес всеки от нас може да види около себе си, всеки от нас може да извика по име, защото това име, е обикновено нашето собствено; зад него сме ние, порасналите в безумието на съвременния свят, но непораснали в свидетелството Божие, с което Бог свидетелства за Своя Син; това сме ние страхуващите се, ние оплетените в грижите за всекидневното, но непотребното, ние, които правим всичко за живота си и нищо за спасението си.

За радост ли сме се събрали, обични мои или за скръб? Истина ви казвам, че в радостта на Небесния си Отец днес ще влязат тези, от вас, които след минути ще приемат Тялото и

Кръвта на Онзи, Който за всички ни бе прострян на Кръста, за всички ни понесе тежестта на собствените ни грехове; за вас ще бъде радостта, тихата безмълвна радост от Христовия мир, който ще изпълни душите на всички ви, които с очистени от грехове сърца и благословение ще пристъпите и приемете ръката, която в себе си държи и ви подава Господа; за вашите души е тази радост и като нея няма друга; за вашите души е тя, защото вие днес сте Му отворили, вие днес сте пожелали да седнете на трапезата Му, на тази Господня трапеза, на Която всички са призвани, на която всеки е извикан, та никой да не си отиде гладен; никой да не си отиде празен от изобилието, приготвено нам от създание мира. Защото на нея е Кръвта, пролята не заради човешка правда, която трудно може да се оправдае, която трудно може някога да се намери. Пролята е поради Божията милост. Кръвта на Онзи, Който рече: милост искам, а не жертва; Неговата Кръв е тук и е пред нас и всяка друга е излишна. Една е Жертвата, принесена за всички и Нейна е Кръвта, Нейна е Плътта, Които всекидневно Църквата подава и кани всички на трапезата Господня; на тази трапеза, на която някои от вас, след малко ще пристъпят към чашата с Господнето Тяло и Неговата Кръв, ще се докоснат с всичките си сетива до Слизацията всекидневно;

Не трапеза ръкотворна е това; на нея няма да намерите заклани Божии души; на нея няма да откриете затворените вече погледи на жертвени животни, които сме принесли, за да угодим на себе си; на нея няма място за кръвта, безсмислено проливана заради човешки срамни угощения, обети на човешко лицемерие и мнимо благочестие; защото Бог обикна тъй истински света, че Себе Си отдаде, и бе веднъж завинаги принесен в Жертвата най-съвършена, Жертвата, Която превишава всяко наше- човешко, ангелско и поднебесно разбиране за правда, изкупление,

страдание. Защото в тази кръстна Жертва е победата на Божията правда над нашата заблуда, победата на Господа над нашето безумие; нея трябва да опазим, нея трябва да ценим, над нея трябва да треперим. Защото сме твърде скъпо купени и твърде скъпо ще ни струва нехайството към нашето спасение, което е от Бога. Не нещо друго се принася ежедневно в олтара на храмове и манастири, а молитвена и кръвна жертва за най- ценното- за нашите души.

Да обични мои- не хляб и вино, защото хлябът е плодът на земните ни трудове, а виното- опиянението от тях. Ако принасяхме пред Господа делата на ръцете си, жертвата ни не би струвала нищо, а праведността ни би била осъдителна. Ако попитате какво или най- вече КОГО се принася всеки ден в олтара на православните ни храмове и манастири сега ще чуете: Оценения! Този, уж в Когото сме се кръстили, а с Когото дори не се познаваме, Този, заради Когото идваме в храма, а до Когото не се докосваме, Този, Който ни показва светлината, а поради нейния блясък очите си закрихме. Отвъд тази Жертва всяка друга е напразна, всяка друга е престъпна. Защото, обични мои, ако останем в упорството на нашата заблуда, то прост и ясен е отговорът, с който св. апостол Павел ни пробужда: вие още сте си в греховете и в тях и ще умрете; пробужда ни, но не дотам, че да престанем.

Когато търсим поводи за национален траур, добре е първо да си спомним, че не водите от небето ни завличат, а сушата в душите ни ни дави; не от ден на национален траур се нуждаем ние, а от години на народен, на християнски срам. Срам от безхаберията, което имаме към националните светии, срам от безразличието, поради което не познаваме спасителната вяра, срам от суеверията, които сме издигнали на пиедестал, пред

който се покланяме. Срам от нас самите, когато не ни интересува и не знаем защо, дали, и колко пъти да се причастим, но знаем, че на празник добре е нещо да заколим. Когато търсим как да се спасим от земните стихии нека първо да се сетим за реките кръв, проливани на родните курбани; тогава може би не ще виним водата, а ще поместим от собствените си очи гредата, пречеща ни да се видим отстриани. Такива, каквито сме, такива каквито са делата ни, каквито искаме да бъдат и децата ни. Защото днес са видни вече плодовете на безверието, духовна слепота и нравствена безпътица. И тези плодове не са дошли сами, не са се появили тайно, не са се вкоренили в душите ни без нашето съгласие. Духовната развала има своята цена, но тя се плаща доброволно, всекидневно и по малко. По малко с небрежност в молитвата, по малко с непостоянство в постите, по малко с пренебрегване на изповед и причастяване. И все по-малко с грижа за наистина потребното. Не значат вече много думите, с които свети апостол Павел ни съветва *да мислим първо за онова що е честно, що е справедливо, що е чисто, за онова що е добродетел- не се грижете за нищо- повтаря думите Господни той,- но във всичко чрез молитва и благодарение откривайте пред Бога своите прощби. И Божият мир, който надвишава всеки ум, ще запази вашите сърца и мисли в Христа Исуса(Филип. 4:6-8);* днес тези думи ни звучат някакси банално, звучат като че ли неуместно, опразнени от смисъл. Опразнени ли са обаче сърцата ни за тези, малките, децата ни, за които сме уж готови всичко да дадем? Дотолкова ли са празни те, че да се радваме, дори когато те не са при нас?

Наместо да се радваме за отишлите зад граница деца е редно първо да поплачем, защото нещо сме пропуснали да им дадем, защото нещо сме им взели, защото нещо сме пропуснали

да разберем, нещо живо сме допуснали да разрушим; това е нещото, което нашите живяли в Господа предци с равноапостолни усилия посяха и с кърваво кръщение опазиха в душите си; опазиха с надеждата след тях да се родят човеци като тях, човеци, носещи Господа в себе си, човеци имащи и проявяващи любов към ближните; любов, която да опази живота на душите им;

Когато палим свещи за живота на децата си, да се запитаме с какво и как сме се погрижили за техните души; дали сме ги завели в храма да се кръстят, дали сме ги завели после до причастие, дали сме ги сблизили с изповедник... или сме просто вързали с червена връв ръката им? Червените конци ли ще попречат на развалата, която всички ние виждаме около себе си? В тях ли вярваме, че ще спасят децата ни от наркотици, на тях ли се надяваме, за да не ги поблазни привидно лекият живот без брак? Дали сме убедени, че ще попречат да се случи поредният аборт, поредното убийство? Или ще ни запазят от болестите на телата, които боледуващите ни души извикват?

Когато влезем в храм на празник като този, добре е да пристъпим заедно, с нашите деца, с близките до нас човеци и да приемем в себе си Кръвта и Тялото на Този, Който слезе и понесе нашите немощи, за да не търсим избавление от тях, където то не съществува; за да не правим мними жертви, с които всъщност да угаждаме на себе си; за да не кичим тялото си с безполезни вещи, от които полза няма да получим. Добре е когато влизаме в храма и носим теготите на живота си, да знаем, че тук е мястото, където реално можем да ги махнем от плещите си, защото тук е Божият служител, чрез когото да се изповядаме на Господа; тук е Божият служител, който Бог е извикал за служение на хората; тук е Божият служител, посредством който ежедневно Бог подава

Себе Си на всеки, който Го потърси. Затова сме се събрали тук, възлюбени от Господа чеда; да търсим Господа, когато още можем Него да намерим; когато още можем от всяко място да Го призовем. Тогава Той ще дойде, в душите ни ще Си устрои храм сред тиха светлина, в който с Него там ще бъдем, в който с Него ще останем, където ще речем подобно на свети апостол Петър: добре ни е да бъдем тук. Едва тогава ще изпитаме онази, истинската радост, с която и скръб и въздишка от нас ще се отдалечат.

Но трябва да погледнем в очите своите деца да видим има ли я в тях онази чистота, която ако не опазим Бог от нас ще дири сметка; опазим ли ги чисти, очистили сме себе си; закърмим ли ги с живата храна на Слизация Господ, нахранили сме гладните. доколкото сме сторили това на тях най- малките сме сторили това на Него; ако сме го сторили за Него, сме сторили това за себе си;

Обични и изкупени от Господа братя и сестри,

В този ден сме заедно. И в този ден сред нас, сред всички нас невидимо, но осезаемо чрез Своите светии присъства Божията благодат. В нея нека да не се съмняваме, в нея нека всеки ден се уповаваме, защото тя превърна Савел в Павел, защото в нея се облече Симон, за да се роди в Петър. В тази благодат да се намерим всички, когато ни потърси Господ в последния ни час, да бъде в нея радостта ни пълна, благодарна, съвършена, с нея да се поздравим в този и във всеки следващ ден, да кажем и възкликнем с едно сърце: Слава Господи долготерпению Твоему; слава на Тебе Господи за Твоето дълготърпение. По молитвите на първопрестолните апостоли благодатта на Господа нашего Иисуса Христа да пребъде над всички нас и тогава ни смърт, нито живот, ни Ангели, ни Власти, нито Сили, ни настояще, нито бъдеще ще ни откъснат от любовта на Бога в Христа Иисуса, нашия Господ. Нему слава во веки. Амин.